

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **R. M.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Machem, LL.M., Ph.D.
sídlem Viktora Huga 377/4, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 3. 7. 2019, č. j. PPR-21430-1/ČJ-2019-990440,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 5. 2019, č. j. KRPS-369033-14/ČJ-2018-0100DP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo v přezkumném řízení podle § 100 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) zrušeno rozhodnutí ze dne 12. 9. 2016, č. C1508419, série FC/2013 (dále jen „pokutový blok“),

vydané v blokovém řízení formou bloku na pokutu na místě nezaplacenou dle § 85 odst. 3 v návaznosti na § 84 odst. 1 tehdy platného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil tím, že dne 12. 9. 2016 z nedbalosti jako řidič motorového vozidla porušil ustanovení § 4 písm. a) a b) a § 18 odst. 1 téhož zákona. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč.

2. Žalobce namítá, že správní orgány v přezkumném řízení nedostatečně zjistily skutkový stav rozhodný pro posouzení, zda dodatečně vyšly najevo skutečnosti, které odůvodňují posouzení skutku, o kterém bylo již formou pokutového bloku pravomocně rozhodnuto jako o přestupku, jako trestného činu. Z toho důvodu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné v důsledku nesrozumitelnosti a nesprávné interpretace a aplikace právních předpisů aplikovaných na daný případ. Žalobce má též za to, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení, když nebyly zohledněny a řádně vyhodnoceny žalobcem navržené důkazy za účelem prokázání skutečnosti, zda byla paní D. N. (dále jen „poškozená“) v důsledku dopravní nehody, kterou žalobce zavinil, omezena v obvyklém způsobu života a případně po jak dlouhou dobu.
3. Žalobce odkazuje na příslušná ustanovení zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) týkající se trestných činů ublížení na zdraví z nedbalosti a těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti a zmiňuje judikaturu a doktrínu s touto problematikou související. Žalobce je názoru, že správní orgány při hodnocení zdravotního stavu poškozené a doby omezení v jejím běžném způsobu života vycházely toliko ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, ve kterém bylo mj. konstatováno, že poranění poškozené lze obecně s ohledem na zlomeninu horní přední hrany prvního a druhého hrudního obratle charakterizovat jako středně těžké zranění, vedoucí k omezení v běžném způsobu života po dobu okolo tří měsíců a k pracovní neschopnosti trvající po stejnou dobu. Z toho správní orgány vyvodily, že na poranění poškozené lze z hlediska soudně lékařského pohlížet jako na těžkou újmu na zdraví. Dle názoru žalobce vycházel žalovaný při hodnocení důkazů pouze z důkazu jediného, aniž by se podrobněji zabýval konkrétními okolnostmi případu, tedy skutečností, zda a do jaké míry byl obvyklý způsob života poškozené skutečně narušen. Žalovaný vzal závěr znalkyně bez dalšího za prokázaný a nijak nehodnotil konkrétní projevy omezení v běžném způsobu života u poškozené. Svým postupem tak žalovaný porušil zásadu materiální pravdy. Dle žalobce nemohla znalkyně objektivně posoudit, zda poškozená skutečně byla omezena v obvyklém způsobu života a případně po jakou dobu. To, že při obdobném poranění hrudní páteře obvykle dochází k omezení v běžném způsobu života po dobu tří měsíců, neznamená, že k takovému omezení skutečně došlo i u poškozené. Naopak žalobce již v řízení před správními orgány označil řadu důkazních prostředků, které měly jasně prokázat, že k omezení poškozené v běžném způsobu života pravděpodobně vůbec nedošlo, případně rozhodně nikoliv po dobu nezbytnou pro kvalifikaci újmy na zdraví jako těžkého ublížení na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 trestního zákoníku. Z důkazních prostředků žalobcem navrhovaných, ale správními orgány neprovedených, dokonce vyplývá i to, že poškozená nebyla omezena v běžném způsobu života ani po dobu nezbytnou pro kvalifikaci újmy na zdraví ve smyslu § 122 odst. 1 trestního zákoníku. Žalovaný však vyhodnotil žalobcem navrhované doplnění dokazování za zcela nadbytečné s tím, že se navrhované důkazy

týkají pouze možného nedodržení léčebného režimu poškozené, na což dle žalovaného mělo být reagováno již znalkyní ve znaleckém posudku. Žalobce je tak přesvědčen, že žalovaný postupem, při kterém bez dalšího a nekriticky vzal za své závěry znaleckého posudku, aniž by se zabýval konkrétními okolnostmi případu, porušil další z požadavků na něj kladených, a to požadavek na komplexní a individuální posuzování každého jednotlivého případu zvlášť a po zhodnocení všech okolností případu. Tím, že žalovaný zjištění plynoucí ze znaleckého posudku nijak nekonfrontoval s důkazy stojícími s těmito zjištěními v rozporu, a dokonce tyto odmítl provést, dopustil se procesního pochybení, které mělo zásadní vliv na správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí.

4. V rozšíření žaloby, které žalobce učinil v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby, žalobce doplnil, že správní orgány svá rozhodnutí zatížily rovněž vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalovaný při odůvodnění napadeného rozhodnutí potvrdil závěry správního orgánu I. stupně s tím, že rozsah zranění poškozené byl určen spolehlivě. Jak v prvostupňovém rozhodnutí, tak i v rozhodnutí napadeném však zcela absentuje argumentace týkající se toho, jak k tomuto závěru správní orgány dospěly. K závěru, že poškozená při nehodě utrpěla těžkou újmu na zdraví, přitom správní orgány došly, přestože z výpisu o výjezdu zdravotnické záchranné služby Středočeského kraje plynulo, že poškozená byla při příjezdu při vědomí, na vše si pamatovala, byla bez známek poranění „C páteře“, hrudník byl bez známek fraktur. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů spatřuje žalobce rovněž v tom, že žalovaný nikterak neodůvodnil, proč nebyly provedeny důkazní prostředky, které se týkaly stupně poškození zdraví poškozené. Závěr, že žalobce navržené důkazní prostředky navrhoval za účelem prokázání porušení léčebného režimu poškozenou, byl nesprávný a nelogický. Navržené důkazní prostředky totiž mají esenciální význam pro posouzení poškození zdraví poškozené. Žalobce jmenovitě zmínil několik osob a navrhl provedení jejich výslechu.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul průběhu přezkumného řízení a plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť – dle jeho slov – důvody žaloby jsou totožné s námitkami, které žalobce uvedl v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Soudu navrhl žalobu pro její nedůvodnost zamítnout.
6. V replice žalobce posléze zopakoval, že správní orgány obecné a neindividualizované závěry plynoucí ze znaleckého posudku převzaly bez dalšího, aniž by se i přes veškeré kontradiktorní informace zabývaly tím, zda opravdu došlo k omezení obvyklého způsobu života poškozené. Uvedený postup obou správních orgánů tak dle žalobce vykazuje prvky libovůle.

Podstatná skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti: Dne 12. 9. 2016 byla žalobci v blokovém řízení uložena pokuta ve výši 2 000 Kč za přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se v nedbalosti dopustil tím, že nepřizpůsobil rychlost svým vlastnostem a vlastnostem vozidla a způsobil dopravní nehodu. K naplnění skutkové podstaty shora označeného přestupku mělo dojít porušením povinností stanovených v ustanoveních § 4 písm. a) a b) a § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu. Pokutový blok žalobce na místě podepsal.
8. V protokolu o nehodě z téhož dne je popsán průběh dopravní nehody, k níž došlo na dálnici D5 v katastru obce Rudná. Žalobce řídil motorové vozidlo tov. zn. Škoda Octavia, registrační značky X, po parkovišti nacházejícím se na 4,5 kilometru dálnice D5 ve směru

jízdy na Prahu. Při výjezdu z tohoto parkoviště na dálnici nepřizpůsobil rychlost svým schopnostem a vlastnostem vozidla v levotočivé zatáčce, dostal smyk a narazil pravou přední částí do protihlukové stěny. Kromě žalobce byla účastníkem nehody též poškozená (tehdy ještě manželka žalobce), která byla spolujezdkyní. Výsledek provedené dechové zkoušky byl v případě žalobce negativní. V protokolu je dále uvedeno, že ke zranění osob nedošlo.

9. Dne 9. 11. 2018, tj. více než dva roky po předmětné dopravní nehodě, byl na Oddělení obecné kriminality Územního odboru Praha venkov – západ Krajského ředitelství policie Středočeského kraje Policie České republiky (dále jen „policejní orgán Praha venkov“) prostřednictvím Okresního státního zastupitelství pro Prahu – západ doručen podnět k přezkumu postupu Dálničního oddělení Rudná *D 5 0-41,815 km* Krajského ředitelství policie Středočeského kraje Policie České republiky (dále jen „Dálniční oddělení Rudná“), které pokutový blok prostřednictvím oprávněné úřední osoby (policisty) vydalo. Podnět podala poškozená v zastoupení své advokátky a jeho součástí byly kopie celkem tří lékařských zpráv popisujících zranění, které při inkriminované autonehodě dne 12. 9. 2016 utrpěla. Poškozená v podnětu uvedla, že utrpěla zranění „v podobě fraktury přední hrany krčních obratlů Th1 Th2 bez dislokace“ a má přetrvávající zdravotní obtíže. V návaznosti na to se poškozená dne 19. 11. 2018 dostavila k policejnímu orgánu Praha venkov za účelem podání vysvětlení dle § 61 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“). Poškozená popsala průběh dopravní nehody tak, že při výjezdu z odpočívadla na dálnici D5 se žalobce po předchozí hádce s poškozenou s vozidlem prudce rozjel, vozidlo se začalo „vlnit“ a následně došlo k havárii. Vozidlo narazilo pravou přední stranou do protihlukové stěny. Posléze poškozená pocítila silnou bolest břicha. Žalobce jí pomohl z auta ven. Z dalších událostí si poškozená mnoho nepamatuje – kromě toho, že byla nakládána do sanitky, kterou byla převezena do Fakultní nemocnice v Motole. V nemocnici bylo zjištěno, že poškozená utrpěla poranění spočívající ve zlomenině dvou krčních obratlů. U poškozené byla též zjištěna tekutina v břiše, pohmoždění hrudníku a břicha, pohmoždění pravé ruky a řezná rána na hřbetu pravé ruky. Dále měla drobné pohmožděniný po celém těle. V nemocnici byla hospitalizována po dobu jednoho dne a byla propuštěna do domácího léčení. Jelikož se poškozené špatně dýchalo, dostavila se do zdravotnického zařízení v Domažlicích, kde jí byl proveden ještě rentgen hrudníku. Tím bylo zjištěno, že poškozená utrpěla rovněž zlomeninu „XI. žebra vlevo bez dislokace“. Po dopravní nehodě musela po dobu 3 měsíců nosit krční límec a dodržovat klidový režim. V pracovní neschopnosti po nehodě byla celkem jeden měsíc. Do současné doby má problémy s krční a též bederní páteří. Poškozená též uvedla, že ze strany Policie ČR nebyla po nehodě kontaktována.
10. Na základě výše uvedeného a na základě lékařské zprávy, kterou dne 3. 12. 2018 v návaznosti na žádost o podání odborného vyjádření vystavila lékařka zdravotnického zařízení v Domažlicích, vydal dne 8. 1. 2019 správní orgán I. stupně usnesení č. j. KRPS-369033-3/ČJ-2018-0100DP, kterým zahájil přezkumné řízení za účelem přezkumu blokového řízení podle § 100 zákona o odpovědnosti za přestupky, a to z důvodu podezření, že skutek, kterého se žalobce dne 12. 9. 2016 dopustil, byl trestným činem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 147 odst. 1 a 2 trestního zákoníku.
11. Dne 11. 3. 2019 se žalobce prostřednictvím svého zástupce k řízení vyjádřil. Svůj názor, že zranění poškozené, které utrpěla při nehodě, nebylo natolik intenzivní, aby jej bylo

možno vyhodnotit jako (těžkou) újmu na zdraví ve smyslu příslušných ustanovení trestního zákoníku, podporoval konkrétními daty, kdy poškozená měla žít aktivním životem, ačkoliv od předmětné nehody uběhlo řádově několik dní. Žalobce doložil fotografie, jež poškozená sdílela na sociální síti Facebook a z nichž má vyplývat např. to, že se nedlouho po nehodě zúčastnila turistického výletu. Rovněž fotografie zachycující poškozenou (patrně v zoologické zahradě) s omotaným sloním chobotem kolem jejího údajně bolavého krku dle žalobce svědčí o tom, že její zdravotní obtíže tou dobou již nemohly přetrvávat. Jako důkazní prostředek žalobce též doložil výpis z bankovního účtu, z něhož má vyplývat např. to, že pouhý den po autonehodě bylo platební kartou poškozené placeno v provozovně obchodu s módou. Dále žalobce navrhl provedení výslechu několika svědků, a to za účelem prokázání účasti poškozené na bálu Sboru dobrovolných hasičů v obci Újezd, což je skutečnost dle žalobce rovněž zpochybňující přetrvávající špatný zdravotní stav poškozené.

12. Součástí správního spisu jsou dále písemnosti, které správní orgán I. stupně dožádal od policejního orgánu Praha venkov, který po podání podnětu uskutečnil příslušné úkony týkající se trestního řízení. Správní spis obsahuje záznam o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 19. 12. 2018, č. j. KRPS-338500-29/TČ-2018-011674, v němž je konstatováno, že na podkladě doposud zjištěných skutečností je dostatečně odůvodněn závěr, že žalobce mohl spáchat přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti, úřední záznam o podaném vysvětlení poškozenou ze dne 4. 2. 2019, č. j. KRPS-338500-33/TČ-2018-011671-SV, záznam o výjezdu vyhotovený Zdravotnickou záchrannou službou Středočeského kraje v den dopravní nehody, a dále obsáhlý znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství ze dne 11. 3. 2019.
13. Dne 9. 5. 2019 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, kterým v přezkumném řízení zrušil pokutový blok. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že podnět uplatněný poškozenou je důvodný, neboť zakročující policista na místě dopravní nehody nezajistil veškeré důkazní prostředky a nezajistil ani žádným způsobem lékařské zprávy poškozené, ze kterých by byl zjištěn vzniklý následek. Namísto toho bez dalšího dokazování ukončil šetření dopravní nehody vydáním blokové pokuty, čímž porušil § 3 správního řádu, neboť nesplnil povinnost *ex officio* zjistit veškeré podklady co nejúplněji pro své rozhodnutí tak, aby nebyly žádné důvodné pochybnosti o projednávané věci. Své závěry správní orgán I. stupně opřel především o svědeckou výpověď zakročujícího policisty, z níž bylo zjištěno, že policista v den dopravní nehody po příjezdu na místo kontaktoval poškozenou údajně jen telefonicky a možnost zranění poškozené, která byla převezena do zdravotnického zařízení, dále neřešil. Zrušení pokutového bloku správní orgán I. stupně opřel o § 100 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť měl za to, že na základě shromážděných důkazních prostředků vyšly najevo skutečnosti, které odůvodňují posouzení skutku jako trestného činu. K žalobcovu návrhu na doplnění výslechu svědků uvedl, že by šlo o úkony nadbytečné, neboť na porušení léčebného režimu ze strany poškozené bylo reagováno ve znaleckém posudku.
14. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě odvolání obsahující námitky obdobné argumentaci, již nyní uplatňuje v žalobě proti napadenému rozhodnutí.
15. Dne 3. 7. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Se závěry, které přijal správní orgán I. stupně, se žalovaný zcela ztotožnil. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí kriticky zhodnotil počínání zasahujícího policisty, který se na místě dopravní nehody dopustil

několika vážných pochybení, a uzavřel, že na základě souvislého řetězce důkazů je dostatečně odůvodněn závěr, že vyšly najevo skutečnosti, které odůvodňují posouzení skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto jako o přestupku, jako trestného činu.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
17. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, neshledal.
18. Žalobce na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlas vyjádřil *implicitě*. Žalovaný svůj souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání vyjádřil výslovně. Ústní jednání soud nenařídil ani za účelem provedení žalobcem navržených důkazů, neboť veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení věci vyplývají z obsahu předloženého správního spisu, jímž se dokazování neprovádí.

Posouzení žalobních bodů

19. Z prvostupňového rozhodnutí, jakož i z rozhodnutí napadeného, jímž žalovaný postup správního orgánu I. stupně aproboval, plyne, že správní orgány shledaly důvod pro zrušení pokutového bloku za současného užití ustanovení § 100 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, dle něhož „[v]ydou-li najevo skutečnosti, které odůvodňují posouzení skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto jako o přestupku, jako trestného činu, zruší příslušný správní orgán rozhodnutí o přestupku v přezkumném řízení.“
20. Soud v úvodu této části pro úplnost uvádí, že se žalobce skutku, o jehož správné právní kvalifikaci panuje mezi žalobcem a žalovaným spor, dopustil dne 12. 9. 2016, tedy ještě před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky. Zákon o přestupcích účinný v době spáchání skutku žádné speciální ustanovení upravující možnost vést přezkumné řízení v případě, že se dodatečně v rovině skutkové objevily nové skutečnosti nasvědčující, že skutek nebyl přestupkem, nýbrž trestným činem, neobsahoval. Jinými slovy, zákon o přestupcích neobsahoval žádnou obdobu ustanovení výše citovaného § 100 zákona o odpovědnosti za přestupky. Již pravomocné rozhodnutí bylo tedy tehdy možné v přezkumném řízení zrušit toliko na základě příslušných ustanovení správního řádu, a to ale jen pro rozpor s právními předpisy, přičemž tak příslušný správní orgán mohl učinit nejpozději do 15 měsíců ode dne, kdy rozhodnutí ve věci nabylo právní moci (srov. § 97 odst. 2 a 3 správního řádu). V nyní souzené věci správní orgány v přezkumném řízení ustanovení § 100 zákona o odpovědnosti za přestupky užily, a to v souladu s přechodným ustanovením § 112 odst. 5 téhož zákona, dle něhož platí, že „[b]ylo-li řízení o přestupku a řízení o dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, pravomocně skončeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, postupuje se při přezkumném řízení nebo novém řízení podle tohoto zákona.“ Dle názoru soudu toto přechodné ustanovení, které přikazuje použít novou právní úpravu, která je pro žalobce v nyní projednávané věci zjevně méně výhodná (už jen s ohledem na mnohem delší lhůtu, v níž lze přezkumné řízení zahájit a která činí 3 roky ode dne nabytí právní moci pokutového

bloku – srov. § 100 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky), však není protiústavní – na rozdíl od někdejšího § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, který byl postupně dvěma nálezy Ústavního soudu zrušen pro protiústavnost (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, vyhlášeného ve Sbírce zákonů dne 26. 2. 2020 pod č. 54/2020 Sb., a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, vyhlášeného ve Sbírce zákonů dne 22. 7. 2020 pod č. 325/2020 Sb.). Ustanovení § 112 odst. 5 zákona o odpovědnosti za přestupky totiž – na rozdíl od Ústavním soudem zrušeného § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky – neupravuje podmínky zániku trestnosti, jež je na ústavněprávní úrovni limitována článkem 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, vyhlášené usnesením předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb. jako součást ústavního pořádku, a jejíž podstatu Ústavní soud v nedávné době osvětlil shora citovanými nálezy. Proto správní orgány, třebaže byl skutek spáchán před vstupem zákona o odpovědnosti za přestupky v účinnost, mohly v přezkumném řízení postupovat podle § 100 zákona o odpovědnosti za přestupky. To, co však mezi žalobcem a žalovaným v nyní souzené věci zůstává sporné, je otázka toho, zda byla naplněna jedna z podmínek, které toto ustanovení pro zrušení pravomocného rozhodnutí vyžaduje.

21. Podle § 100 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky je třeba, aby byly kumulativně splněny tři podmínky: (1) o skutku bylo pravomocně rozhodnuto jako o přestupku, (2) dodatečně vyjdou najevo skutečnosti, (3) tyto skutečnosti odůvodňují posouzení skutku jako trestného činu. V takovém případě zruší příslušný správní orgán rozhodnutí o přestupku v přezkumném řízení.
22. První podmínka je splněna samou existencí výše specifikovaného pokutového bloku a tato otázka není mezi stranami sporná.
23. Z hlediska druhé podmínky je ze správního spisu též patrné, že dne 12. 10. 2018 poškozená prostřednictvím své advokátky podala k Okresnímu státnímu zastupitelství pro Prahu – západ podnět k přezkumu postupu Dálničního oddělení Rudná, přičemž svá tvrzení, že dopravní nehoda měla být šetřena jako trestný čin, podpořila kopiemi lékařských zpráv, ve kterých je rozsah zranění utrpěného dne 12. 9. 2016 blíže specifikován. Dodatečně tak vyšly najevo skutečnosti klíčové pro posouzení skutku; totiž že poškozená v souvislosti s dopravní nehodou byla z místa dopravní nehody pro rozsah utrpěného zranění odvezena sanitkou záchranné zdravotní služby, což vyplývá např. i ze záznamu o výjezdu Zdravotnické záchranné služby Středočeského kraje, který je rovněž součástí správního spisu. I druhou podmínku má tak soud za splněnou. Obecně sice platí, že se v přezkumném řízení přezkoumávají pravomocná rozhodnutí, přičemž je přezkumné řízení zaměřeno na posouzení souladu napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího procesního postupu s právními předpisy, tedy na právní stránku věci, což v podstatě odlišuje přezkumné řízení od obnovy řízení, která se principiálně vztahuje k nápravě skutkových pochybení. Nicméně zákon o odpovědnosti za přestupky obsahuje speciální právní úpravu přezkumného řízení, která umožňuje na základě nově zjištěných skutečností, tj. i skutkových zjištění, rozhodnutí o přestupku zrušit, a to za podmínky, kdy jsou dány důvody pro rozhodnutí o tomto skutku jako o trestném činu.
24. Pro úplnost soud k tomuto uvádí, že skutečnosti, které v průběhu přezkumného řízení vyšly „dodatečně“ najevo, však byly objektivně seznatelné již v době, kdy předmětnou dopravní nehodu na místě šetřil příslušník Dálničního oddělení Rudná. Vzhledem k tomu, že poškozenou z místa dopravní nehody odvezla sanitka záchranné zdravotní služby, příslušník Dálničního oddělení Rudná, který si byl této skutečnosti vědom, zjevně

pochybil, pokud šetření dopravní nehody uzavřel bez dalšího s tím, že ke zranění osob nedošlo (viz protokol o nehodě v silničním provozu s projednáním ze dne 12. 9. 2016), ačkoliv tomu bylo podle všeho přesně naopak, a pokud na místě rozhodl o přestupku v blokovém řízení, což byl postup nepřípustný, neboť podle tehdy platné úpravy (která mimochodem po nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky v tomto ohledu nedoznala žádné principiální změny) nebylo možné v blokovém řízení projednat přestupek, za který se ukládal zákaz činnosti. I kdyby rozsah zranění poškozené neodůvodňoval posouzení skutku jako trestného činu, pak by se jednalo o přestupek, který nebylo možné projednat na místě v blokovém řízení [srov. § 125c odst. 1 písm. h) v návaznosti na § 125c odst. 6 písm. a) a § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání přestupku]. Lze tak dát za pravdu žalovanému, že pokutový blok byl vydán v rozporu s § 3 správního řádu, neboť nebyl na místě zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, protože o zranění poškozené příslušník vědět měl a mohl. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 8. 2020, č. j. 6 As 148/2020-28, jímž zamítl kasační stížnost proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 20. 5. 2020, č. j. 44 A 42/2018-31, „[r]ozhodnutí o (dopravním) přestupku vydané v příkazním řízení na místě (§ 91 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) může být zrušeno v přezkumném řízení (§ 94 a násl. správního řádu) pro nesoulad s právními předpisy spočívající například v porušení § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, tedy pokud správní orgán při vydání příkazu na místě nezjistil dostatečně skutkový stav, nezjistil všechny rozhodné okolnosti nebo pečlivě nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení dosud najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (i toho, co uvedl poškozený jako účastník dopravní nehody, byť formálně vzato není účastníkem přestupkového řízení), jinak řečeno pokud o tehdy zjištěném skutkovém stavu byly, resp. mohly být, důvodné pochybnosti.“ K tomu soud v projednávané věci dodává, že vzhledem k tomu, že přezkumné řízení nebylo zahájeno do jednoho roku ode dne právní moci pokutového bloku (srov. § 96 odst. 1 správního řádu), kdy by k jeho zrušení postačoval „prostý“ rozpor s právními předpisy, musely správní orgány postupovat podle § 100 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a zabývat se otázkou, zda dodatečně najevo vyšlé skutečností odůvodňují závěr, že popsany skutek byl, přesněji řečeno mohl být trestným činem.

25. Tím se soud dostává i k naplnění třetí podmínky § 100 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, dle níž skutečností vyšlé najevo mají odůvodňovat posouzení skutku jako trestného činu. Tuto úvahu správní orgány obou stupňů učinily a odůvodnily. Otázkou zůstává, zda tuto úvahu učinily správně a dostatečně přezkoumatelným způsobem. Žalobce v této souvislosti namítá, že v rámci přezkumného řízení se správní orgány nedostatečně vypořádaly s důkazními prostředky, které žalobce doložil a z nichž má plynout, že nedlouho po nehodě poškozená žila aktivním životem, a že naopak bezdůvodně zohlednily pouze závěry plynoucí ze znaleckého posudku, dle kterého poškozená sice měla utrpět „středně těžké zranění“, ale jehož závěry nebyly natolik individualizované, aby z nich bylo možné posoudit dopady události ze dne 12. 9. 2016 na zdraví poškozené. Žalobce má způsob, jakým se správní orgány vypořádaly s jím navrhovanými důkazními prostředky, za nepřezkoumatelný. Správní orgán I. stupně vyhodnotil návrh na doplnění dokazování za nadbytečný s tím, že „na porušení léčebného režimu ze strany poškozené bylo reagováno v předloženém znaleckém posudku“. Rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že provedení všech požadovaných úkonů na doplnění dokazování by bylo zcela nadbytečné, neboť správní orgán I. stupně určil rozsah zranění poškozené spolehlivě.

Navrhované důkazy se i dle žalovaného týkaly pouze možného nedodržení léčebného režimu poškozené.

26. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupkem „*společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*“ Z citovaného ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že institut přestupku je upraven jako subsidiární protiprávní jednání ve vztahu k trestným činům. Jinými slovy, deliktní jednání může být přestupkem teprve tehdy, pokud toto jednání nenaplnuje některou ze skutkových podstat obsažených v trestním zákoníku. Proto je rozhodnutí, kterým by byl pachatel uznán vinným ze spáchání přestupku, ačkoli by dané jednání pojmově naplňovalo znaky trestného činu, třeba považovat v důsledku subsidiarity přestupků ve vztahu k trestným činům *ipso facto* za nezákonné.
27. Z hlediska naplnění třetí podmínky dle názoru soudu zcela postačí, že skutečnosti vyšlé najevo poskytují relevantní skutkový základ pro posouzení skutku jako trestného činu. K rozhodování o případné trestněprávní odpovědnosti pachatele jsou však příslušné orgány činné v trestním řízení. Předmětem soudem přezkoumávaného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení má tedy být toliko odstranění překážky věci dříve pravomocně rozhodnuté správním orgánem, nikoli to, zda se žalobce dopustil, či nedopustil trestného činu.
28. Žalovaný má zjevně za to, že relevantní skutkový základ pro posouzení skutku jako trestného činu je dán již jen tím, že znalkyně v oboru zdravotnictví konstatovala, že poranění, které poškozená utrpěla (zlomenina horní přední hrany prvního a druhého hrudního obratle), lze hodnotit jako zranění středně těžké vedoucí k omezení v běžném způsobu života po dobu okolo tří měsíců. Z hlediska soudně lékařského tak dle tohoto posudku lze zranění poškozené hodnotit jako těžkou újmu na zdraví pro delší dobu trvající poruchu zdraví.
29. Zdejšímu soudu je známa příslušná judikatura ve věcech trestních, z níž vyplývá, že při zjišťování, zda v konkrétním případě vznikla poškozenému taková porucha, jež má povahu ublížení na zdraví ve smyslu příslušných ustanovení trestního zákoníku, se prokazuje taková porucha zdraví poškozeného, která mu ztěžuje obvyklý způsob života, znemožňuje či znesnadňuje výkon obvyklé činnosti a není zcela přechodného rázu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 5. 2003, sp. zn. 5 Tdo 504/2003). V praxi se za takovou dobu považuje zpravidla 7 dnů (srov. Jelínek, J. a kol.: *Trestní zákoník a trestní řád s poznámkami a judikaturou*. 3. vydání. Praha: Leges, 2012). Tato judikatura byla evidentně známa rovněž správním orgánům (ačkoliv na ni neodkazovaly), když na základě předloženého lékařského posudku dospěly k závěru, že skutečnosti z něj vyplývající odůvodňují posouzení skutku jako trestného činu. A rovněž soud je – s ohledem na výše uvedenou judikaturu – v souladu se žalovaným názorem, že předmětný znalecký posudek, respektive jeho obsah, bezesporu představuje relevantní skutkový základ pro to, aby správní orgány v přezkumném řízení pokutový blok zrušily. Ostatně jak sám žalobce uvádí, závěry znaleckého posudku z hlediska jeho odbornosti nepochybně. Má však za to, že jej správní orgány před jím navrhovanými důkazy nepřipustně upřednostnily – „jeho“ důkazy správní orgány naopak provést odmítly pro nadbytečnost.
30. Soud přitaká žalobci pouze v tom, že se jak správní orgán I. stupně, tak posléze i žalovaný s žalobcem navrhovanými důkazními prostředky nevypořádali zcela dostatečně, nicméně

nemá za to, že by se tak stalo nepřezkoumatelným způsobem. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro skutečnou absenci důvodů (nedostatkem důvodů přitom nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí při sebevětší snaze meritorně přezkoumat. Ostatně není možno zapomínat na to, že účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy.

31. Žalobce předložil správním orgánům printscreeny fotografií ze sociální sítě Facebook a dále též výpis z bankovního účtu. Z těchto žalobcem navrhovaných důkazních prostředků má dle jeho názoru vyplývat, že následky autonehody nebyly pro poškozenou natolik zásadní, jak vyplývá ze znaleckého posudku. Naopak je názoru, že proti znaleckému posudku postavil důkazy, jež závěry ze znaleckého posudku plynoucí vyvracejí a z nichž se podává, že odpovědnost žalobce za předmětný skutek může být založena toliko v rovině administrativněprávní, nikoliv trestněprávní. Soud dává za pravdu žalobci potud, že důkazy, které předložil, mohou v konečném výsledku vést k tomu, že jeho trestněprávní odpovědnost nebude ve vztahu k jím spáchanému skutku vyvozena. Oproti žalovanému je soud názoru, že např. skutečnost, že již druhého dne po autonehodě poškozená měla nakupovat v obchodě s módou, nemusí nutně svědčit pouze o „porušení léčebného režimu ze strany poškozené“, nýbrž může vypovídat i o tom, jak závažné následky si poškozená z nehody nesla. Avšak, jak soud uvedl již výše, konečné posouzení, zda opravdu skutek byl, či naopak nebyl trestným činem, náleží pouze orgánům činným v trestním řízení. Právě tyto orgány státní moci budou tedy ve výsledku příslušné k tomu, aby se vypořádaly s případnými žalobcem namítanými rozpory předložených důkazů, a jedině trestní soud bude povolán k tomu, aby vynesl případný odsuzující rozsudek za spáchaný trestný čin. S ohledem na to je soud názoru, že pokud vyjde najevo skutečnost, která poskytuje relevantní skutkový základ pro posouzení skutku jako trestného činu (v tomto případě tento skutkový základ bezesporu poskytuje obsah znaleckého posudku), je třetí podmínka § 101 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky automaticky naplněna, třebaže žalobce doložil jiné relevantní důkazy, které by ve výsledku mohly zjištěné skutečnosti vyvrátit. Existuje-li totiž pouhá pravděpodobnost, že skutek byl trestným činem, je to důvodem k tomu, aby došlo k výjimečnému prolomení zásady nezměnitelnosti pravomocných rozhodnutí a aby orgány činné v trestním řízení dostaly „přednost“ pro rozhodnutí ve věci, neboť – jak bylo shora uvedeno – přestupky vůči trestným činům působí z pozice subsidiarity.
32. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný při vypořádání s tvrzeními žalobce a s důkazními prostředky žalobcem doloženými omezil na stručné vyjádření o porušení léčebného režimu poškozené, což dle názoru soudu nepředstavuje vypořádání právě vhodné. Odmítnutí provést žalobcem navrhované důkazní prostředky měl žalovaný odůvodnit ve smyslu shora uvedeného: tedy že důvod pro zrušení pokutového bloku je dán existujícím relevantním důkazem o tom, že předmětný skutek byl trestný čin, a to navzdory tomu, že žalobce doložil jiné důkazy, které závěry znaleckého posudku zpochybňují, neboť hodnocení těchto důkazů, včetně vypořádání se s případnými vzájemnými rozpory mezi těmito důkazy, bude úkolem orgánů činných v trestním řízení.

Třebaže by bylo tedy nepochybně možné si představit individuální správní akt s přílehavějším odůvodněním, nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné či za nezákonné. Soud uzavírá, že podmínky § 100 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky byly naplněny, a žalobu proto vyhodnotil jako nedůvodnou.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

33. Vzhledem k tomu, že žaloba je nedůvodná a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. února 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně